

[Ib Christensen.]

uden for realiteternes verden. Hvis denne lov bliver gennemført, som lovforslaget foreligger nu, og man forventer, at kommunerne og amterne skal leve op til de ambitioner, der er lagt i denne lovgivning, så kommer det simpelt hen til at koste det hvide ud af øjnene både i personaleansættelser — det bliver den store konto — og i øgede merudgifter i øvrigt. Jeg finder det derfor påkrævet, også i betragtning af, at den sociale sektor repræsenterer omtrent 40 pct. af de offentlige udgifter, at man også på dette område prøver at anvende cost-benefit analyser, så man virkelig kan finde ud af, hvor man bedst kan investere de midler, man mener kan og bør ofres på dette område.

Jeg har nogle enkelte spørgsmål, som jeg gerne vil bede ministeren svare på — hvis det er ham muligt nu, ellers vil jeg i hvert fald se hen til i udvalget at få en klaring på dem. Jeg savner en nærmere redegørelse for den offentlige arbejdsformidlings placering. Når man som jeg i 16 år har arbejdet dagligt sammen med den offentlige arbejdsformidling og revalideringscentrene, så kan man ikke undgå at erfare, at mange af klienterne er gengangere, og at der finder ikke så lidt overlapning sted. Ganske vist er der formentlig mange steder et udmærket samarbejde mellem den offentlige arbejdsformidling og revalideringscentrene, men jeg synes, det er en mangel, når man nu vil gennemføre et såkaldt enstrengt system, at man da ikke stærkere har overvejet arbejdsformidlingens placering. Vi får jo lejlighed til senere her i dette ting, endda meget snart, at diskutere arbejdsformidlingens placering, om den skal tilbage til fagforbundene eller man kunne tænke sig f.eks. en svensk ordning, hvor arbejdsmarkedets parter driver en arbejdsmarkedsstyrelse, der virker ganske effektivt. Det ville være rart, om man allerede forlods kunne få nogle dessiner derom. Jeg synes, det er en forbløffende mangel ved lovforslaget og bemærkningerne dertil, at der ikke foreligger nogen nærmere oplysninger om, hvordan man tænker sig arbejdsfor-

midlingens placering og samarbejde med dette enstrengede system.

Jeg finder, at det er en skønhedsplet, at der efter § 2 finder en kønsdiskrimination sted. Det vil mit parti i hvert fald ikke umiddelbart kunne tilslutte sig.

Jeg kan tilslutte mig, at man udbygger mulighederne med hensyn til privat pleje kontra institutionsanbringelse. Det er vel et spørgsmål, om man ikke også i loven skal gå videre ad denne vej af mange grunde.

Hr. Erlendsson kom med en bemærkning, som jeg synes var ret central, idet han sagde, at der ikke må mangle noget afgørende i beskrivelsen af klientens situation. Man må desværre spørge mange gange, hvad der egentlig er det afgørende i klientens situation. Det er ikke bare et spørgsmål om en lægelig vurdering, og det er ikke bare socialrådgiverens vurdering, men det er også andre instansers vurdering. Der tales hist og her om evner og om, hvad den enkelte kan magte, og dér tror jeg, at her foregår — det har jeg indtryk af i hvert fald og erfaring for — et vist spil. Jeg tror, at man ved at inddrage arbejdspsykologer i dette arbejde — ikke bare kliniske psykologer, som jeg ser omtalt, men også arbejdspsykologer — i højere omfang ville være i stand til at erhvervsplacere folk og undgå invalidepension og i hvert fald give folk et arbejde, der er mere meningsfyldt for dem og mere svarer til deres evnemæssige forudsætninger.

Der er ikke ret mange ord om, hvordan man vurderer folks evner og muligheder. Selvfølgelig findes der i loven hjemmel for revalideringsinstitutionerne og optræningsforanstaltninger af forskellig art, men jeg kunne godt tænke mig, at man nærmere uddybede dette fremfor kun at henholde sig til en erklæring fra et arbejdsformidlingskontor og så en lægelig vurdering. Jeg har i hvert fald været udsat for, at en læge har vurderet en klient til at skulle omskoles til kontorarbejde med den motivering, at den pågældende havde en dårlig ryg og derfor ikke kunne tåle fysisk arbejde af hård karakter. At den pågældende ikke havde no-